

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. II.

ZAGREB, BOŽIĆ 1947.

BROJ 22

»Djetle nam se rodile
i Sin nam je darovan...
a ime mu je Andeo ve-
likog savjeta.«

IZ TREĆE MISE
NA BOŽIĆ

Sretan Božić!

ROĐENJE GOSPODA NAŠEGA ISUSA KRISTA

GODINE 2759. OD POTOPA, GODINE 2015.
OD ROĐENJA ABRAHAMOVA, 1510. GODINE
OD IZLASKA NARODA IZRAELSKOGA IZ MISI-
RA, 1032. OD POMAZANJA DAVIDOVA ZA
KRALJA, U 65 TJEDNU PREMA PROROČANSTVU
DANIELOVU, U 194. OLIMPIJADI, GODINE 752.
OD SAGRAĐENJA RIMA, GODINE 42. VLADA-
NIJA OKTAVIJANA AUGUSTA, KAD JE ČITAVIM
SVIJETOM VLADA O MIR, RODIO SE U BETLE-
HEMU GRADU JUDINU OD MARIJE DJEVICE
ISUS KRIST, VJEČNI SIN VJEČNOGA OCA, ZA-
ČET PO DUHU SVETOMU I POSTAO ČOVJE-
KOM, DA SPASI ČOVJEKA.

ZNAČENJE ROĐENJA ISUSOVA

Vrlo su značajne vijesti jednog kulturnog povjesničara, kad kaže za Isusa: »Rođenje je Kristovo najvažniji dan cijele povijesti čovječanstva. Nema nijedne bitke, nijedne vladavine, nijedne prirodne pojave, koja bi se mogla isprediti s onim značenjem, kojega ima kratki zemaljski život Galilejca. Gotovo dvijestisućogodišnja povijest dokazuje, da je temeljito opravdano, kad mi onu godinu (rođenja Kristova) nazivljemo »prvome i kad po tom broju naše vrijeme... Dapače u nekom izvjesnom smislu smijemo kazati, da prava povijest počinje istom s rođenjem Kristovim.« (H. St. Ch. »Temelji 19. vijeka«).

Kad se ovih božićnih dana budemo molili pred jasticama, u kojima leži Isus kao malo nekako Djetesce ili pred Svetootajstvom, zamislimo se u to, imade li taj pisac pravo, što je napisao ove velike i snažne misli i izjave? Imade! Evo: zašto!

Prije dolaska Kristova nijedna stara poganska vjera nije mogla

zadovoljiti čeznu dušu svojih pripadnika ni smiriti njihove društvene razlike. Zato su se njihovi mudraci (filozofi) dali na posao, da svojim mudrovanjem odgovore na životna pitanja staroga poganskoga svijeta. I najveći među njima Plato i Aristotel mnogo su lijepa i dobra naučavali, ali nitko među mudracima nije odgovorio na dva najvršnija i geruča pitanja. Nitko naime od njih nije otkrio potpune i neoborive istine o svrsi ljudskoga života, za kojim je težila ljudska duša niti je znao pokazati način, na koji bi se poravnala krivnja, koju je od uvijek osjećao čovjek zbog grijeha.

I lijepa knjiga i prekrasna umjetnost staroga svijeta su htjele ili barem ublažiti neutažive čežnje čovječanstva. Ali su čežnje te vladavine neomogućile, što je u protimbi s čudorednim zakonom i rušila su vjersko naučavanje.

I državnici su staroga vijeka stvarali sve savršenije i savršenije obli-

ke državnoga uređenja, ali ni u njima nije našao tadanji čovjek zadovoljenje u svojoj čežnji za stalnom i nepromjenljivom srećom.

Osim toga sve je to barem donekle išlo u prilog bogatim i odlučnim slojevima, dok je priprosti puk rebovao, očajjavao, trpio i uzdisao. Međutim su svi živjeli u nezadovoljstvu i isčekivali velikoga učitelja, koji će ih izbaviti iz tih patnja i neizvjesnosti.

Dolaskom Kristovim sve se počelo stubokom preokretati. Već On sam, kraljevskoga roda, ugledao je zemaljsko svijetlo u krilo siromašne radničke obitelji i bio položen u neugledne jaslince napuštene štalice. Ali mu anđeli pjevaju, kraljevi donose darove i pastiri mu se klanjaju.

Na početku svoga javnoga naučavanja proglašuje blaženima: siromašne, dobroćudne, žalosne, gladne, milosrdne, miroljubive, te one, koje su čista srca, koji trpe, koje mrze i progone radi Njega, jer ih čeka velika plaća na nebu.

On proglašuje glavnim zapovijedima: ljubav prema Bogu i bližnjemu t. j. svakomu čovjeku, jer smo svi braća kao djeca jednoga nebes-

koga Oca, koji daje da sunce izlazi nad pravednima i nepravednima.

On dolazi na svijet pod lozinkom: Slava Bogu na visini, a mir ljudima na zemlji. I Njemu je hrana i piće, da vrši Volju Oca svoga na nebesima.

On počinje svoj zemaljski život siromaštvom i trpljenjem, a svršava ga životom na Križu za spasenje svega ljudskoga roda.

On odabire za svoje pomoćnike neuke ribare, da pokaže, da je Njegova zadaća i nauka nesbeska i upravo zato prodorna. I baš zato brzo proniče ljudsko društvo, oplemenjuje ljudsku kulturu, znanost i vještine.

I što god dobra imade bile u kojem naučavanju poslije Njegove odlaska, podudara se s Njegovom naukom. A tako će biti i do konca svijeta i vijeka.

Poslije rođenja Kristova baš Njegova nauka i Njegov duh neprestano pokreću i gibaju čovječansko more u njegovoj najvećoj dubini i širini već gotovo dvije tisuće godina, kako ni jedna oluja ni vjatar nije nikad pokrenuo Oceanu svijeta.

GORE SRCA

odgođeno: 21. i 22.

Hrvatatski Blaženik

GRACIJA IZ MULA

Pred jasticama

(Božićna razmatranja)

Pokleknimo pred jasticama. Promatrajmo maleno Djetoiće, koje je veliki taj Bog.

Njegove očice su ljepše, nego li zemaljska svijetla, koja rasvijetljuju dan i noć. U njima se sreće svjetlo Njegove vječne domovine. U njima počiva čar nebeskog blaženstva. Iz njih prosjaje i takavna Veličanstva Božja. To su oči duboke i tajnovite, jer ta su njih progovara neizmjerana, neiscrpiliva Muštrina i Ljubav Božja.

Isuse, Troja ljubav i dobrota obratila je najveće grješnice. Tvoja duševna plemenitost i Tvoja nebeska milost osvjeta i potpuno tašte dušave svijeta i postadoše poškođe duša.

O Ti ljubljeno dijete Isuse Ti izgledaš tako siromašno, a tako si bogatilo Sve je Tvoje pokušanje kod rođenja na zemlji bilo siromašno pelenice, bijela slama i tvrde jastice. A ipak su slabe svjetle Tvoje božanstva divni ogrtači, a nebo Tvoje kraljevstvo, sijesto boravitiše. Ti si siromašno i bogatilo. Diješ nama pokazao, da su gorke siromašnosti moći stvarati najveće sreće sveta, najslabiji mir duše i najslabije bogatstvo duša.

Ti si obogatilo siromašne i prosjake tako, da su se osjećali sretnijima i bogatijima nego knezovi i kraljevi. Ti si jednog Franje Asškoga i Benedikta Lore toliko osvjetao, da su siromaštvo smatrali svojom zaradnicom. Ti si drugima i toliko drugo napravilo sretnim djelima osjećajima i svetom djelima, da su ih...

Kad prošlataše svjetlaka i kulturna predjela, moramo zaključiti: KOLIKO LI JE TRAJAN UPLIV PROIZVLO EODENJE KRISTOVO! Kako li snažno Njegovo upliva potresa još uvijek u svu našu civilizaciju i društveno plemenitost. Ti si jednog Franje Asškoga i Benedikta Lore toliko osvjetao, da su siromaštvo smatrali svojom zaradnicom. Ti si drugima i toliko drugo napravilo sretnim djelima osjećajima i svetom djelima, da su ih...

Ljubav prema ljudima je dovela Sina Božjega, da se spustio s neba na zemlju u jasticu jednake pedine, u jasticu i sa krst uspio. Mi čestitljivo želimo da ta ista ljubav i grijeh i promjeni blaženi, bez ljubavi i ratobornosti svijeta. Da onda povuđu neprestano, ori andeška belchemska pjesma: Slava Bogu na visini, a mir ljudima na zemlji...

Moj Bože i moj Spasitelju, u Tvojem sam rukama siguran. Ako me Ti štitiš, onda se ne moram ničega bojati. Kad bi me se Ti odrekao, onda se ne bih imao ničemu nadati. Ne znam, što me čeka: prije nego li umrem. Ne poznajem budućnost. Ipak sam pun povjerenja u Tebe. Daj mi ono, što je dobro za mene, pa me čuvaj svega onoga što se protiviti mom vječnom blagu. Ne molim ni za bogatstvo, ni za siromaštvo, sve to prepuštam Tebi. Ako želiš, da mi pošalješ trpljenje i brige, onda podijeli mi milost, da budem mogao sve zdušno podnešiti. Čuvaj me od bijede i samoljublja. Ako si mi prederio blagostanje, moć i uspjeh u svijetu, nemaj dopustiti, da me Tvoji veliki darovi udalje od Tebe!

IZ MOLTVE
KARDINALA NEWMANA

Istina — Bog postoji — tako je otišla, da su je već mnogi pogorj spoznali. Ima Bog — to je osnovna istina svake vjere. Covek to istinu spoznaje, kad dođe do razuma. Nema — kršćanstva katoličima — jamči za sigurnost i ovjetnost i cijela kršćanska nauka.

Ubenjaci su svih vremena iznosili dokaze, da ima Bog. Ovi dokazi našu vjeru u Boga zasnovane utvrdjuju. Doprvi toga dokazi učenjaka dotaknuju i to, da je nevjerojstvo protiv razuma.

Ako gledamo povijest, prvi umovi ispravijedeju: ima Bog. Filozofi prvoga reda dokazuju Božje bivstvovanje. Sjebitno se samo na poznatih imena: Sokrat, Platon, Aristotel, Cicero, Seneka, La Descartes, Leibnitz, Mercier.

Priznajući svih struka i obratidci najvrtih izuma priznaju se otvoreno kršćanima: Tu je Kopernik, Galilei, Newton, naš Bošković, Pasteur i Bernoulli drugi.

Veliki pisci, umjetnici i glasnici ljudi svih vjekova, crpi su iz vjere u Boga najveće svoje misli i najvrtijeh osnovi sazdanja svoja neumrla djela. Hoće pjesnici Homera, Horacija, Dantea, Shakespeara, našega Gundulića. Umjetnici slikari: Michelangelo, Tizana, Murillo.

Ne samo prvaci ljudskoga duha, već i svi narodi reddu vjeruju, da ima Bog. To potvrđuju spomenici svih naroda.

rođa. Etnologija ili nauka o narodima ne pozna naroda bez vjere.

Općenito je dakle uvjerenje ljudskoga roda, da ima Bog. To se činjenica može protumačiti jedino onako: ako pretpostavimo, da je uvjerenje i postojanje Boga: glas ljudskoga naroda. Taj je glas mogao prosteći ili iz niže — sjetine — čovječje naravi, iz tufca i potuđe; ili iz više ljudske naravi, iz razuma i volje. Nije li osjetilna ljudska narav, a jednako, ni ljudska volja, nisu mogle iznaći Boga. Bog je duh, osjetilna nedohvativ. Bog je svet i pravedan, protiv stranština i pokretljiviji velji. Prema tome je stalno i općenito uvjerenje ljudskoga roda: ima Bog — moglo početi samo iz razuma ljudske naravi. Ono pak što razuma ljudska narav jednako osjetilni, osbovane je uvijek na istu.

Sada, u ovom zemaljskom životu, mi ne možemo Boga vidjeti, niti čuti drugim osjetilom: zamijetiti, jer je Bog duh i nema tijela. U pretegorobnom činu naša vjera bih proslavljena: a života će biti naviještena nadnaravnim svjetlom. Koje se sve svjetlo slave. Po svjetlosti slave duša naša bit spoznava gledati Boga: kakav je on u sebi. Sv. Ivan apostolj veli: »Ljubim, sad smo odba Božja. I još se nije pokazalo, što ćemo biti. Znamo, da kad se pokaže (Bog u pretegorobnom životu), bit ćemo mi slični, jer ćemo ga vidjeti kao što jeste.« (I. v. 3, 2)

Isus i ljudska srca

Tri su stadija naša s reba na zemlji, da vide je li sve pripravno za istovno dolazak.

Vratilo se prvi, i sav redostan u dolazak:

— Dođi Isuse! Evo me je već uzgajala sva svjetlost sveta — nebrojeno svjetlo osvjedčuje Ti slavu, kud ćeš prozlati.

A Isus se namizježi i reče:

— Još malo, Dolepša dragi andešić, sav zadihana, a zadržana;

— Dođi Isuse! Već se zemlja prekri-

la sa sljednim pahuljicama, čiste su i meke kao najčepše perje, a priče veselo cvrkvu i pitaju: mes — će doć, će doć?

— Još malo — šepu: Isus i počeka.

A treći? Eto dolazi, oči mu pune suza, ručice prozeble, pa uzvikne:

— Ostani Isuse! Nema mjesta na zemlji, za tebe. Svijetla se pogasila, priče su pozaspale, a ljudska srca tako hladna, hladna da sve tebe od njih.

Isus blago mekne andešića i požuri na zemlje, da ogrjeje ta hladna ljudska srca.

PODLISTA K.

BOŽIČNO PLATNO

(Legenda iz stafe Potjere)

Prije mnogo, i mnogo godina bio je jednini mješec proširane neobično oštar: odmah prvih dana okovao je debelim ledom sve potoke i bare, a onda je prosuo čitav snijeg, krovovi i najstariji ljudi nisu mogli krenuti. Međim, to je bila sve da pred sam Božić, na su ljudi osvjedili, da ne ču na Baničnjak moći kroz tolik snijeg i na ponuku ni do prijetelja, da im od ihvorodnog Spasitelja svaki vječiti vremenito dođe.

Sniježna vjetrova sabrinula je osobito stanovnicima jedne drvene kolonije usred duboke stare šume: malg Haliku i njegovu majku. Oštar im je težak moć kroz tolik snijeg i na ponuku ni do prijetelja, da im od ihvorodnog Spasitelja svaki vječiti vremenito dođe.

koji će im biti jedina hrana na dan Boga Božića. A onda ne će više, bit ni toga. Što oštar?

Vani je još uvijek gusto padao snijeg, a smrt se počeo hvatati, kad ješća dođe: nima nemoćno pokušao na vrata Halika i njegovu majku izdućeno se trgaše, a djevojčica prisiklo vratima i otvori: sklopila s ledinim dahom vjetra i mroševim pahuljicama: koje kao bičevi leptirili: zaperšale po sobi, u vjehi se tekliem mukom u kolibu neki starci.

Savim iznemogao od studeni i naporna probijanja kroz dubok snijeg, starije bi oćito bio podlegao, pa i smirao se, da se nije namierio u sretan čas na tr osmjehnu kolibu. D. haliku glasom i znanjem zamalo je goštoprimio za ovo noć.

Halika i bolema odvotica primije ga najsigurnije: neštedice nabacala na ognjište čitav hrpuć granja, pa i to im je još preostalo, a onaj poštećen komadić kruha ponuđiše mu, da se okrijepi, ma da si malo, da će zbog toga sutra ne Baničnjak: starije biti pot-

Rodio se 24. X. 1433. u Mulu kod Kotora od poznatih roditelja, oca Bencidika i majke Dobrice. Očeva mornar svake večeri vodio je svega sina u crkvu na molitvu. I Gracija je provodio svoje dane u molitvi i radu. Kao pomoran plovio je česte u Mletaka. Svojim jednom propovjed o. Simuna-Caznerij, redovnika sv. Augustina, u crkvi sv. Kristofora u Mletaka, koji se danas zove »Stok grobova«, odlučio ostaviti svijet i predati se Bogu. O Simunu odobri njegovu odluku i odredi, da uđe u samostan Mont' Oriana kod Padove kao brat Isak postrijehskog reda sv. Augustina. Tu je Gracija bio u djelima najstrože pokore, u savršenoj siromaštvu i u poslušnosti. Onoliko je gojio pobožnost prema sv. Euharistiji i prema prečistoj Djevici Mariji: Kad je jednom kopao u vrtu tih samostanske crkvice, začuše glas svonca, koje je naviještenje Podizanje. Gracija se odmah bac na koljena, ali, glas vjaniški se zid koljena stvario kao vrata i Gracija ugleda, u svećelovim rukama mjesto sv. Euharistije Božnjak Djetelac Isusa, kako su se smatrali i puzali prema njemu svoje ručice. Dobra Bog je tra Gracija obdario i drugim osobitim milostima: darom čuđava, darom poznavanja ljudskih srdaca i spoznanjem tajna budućnosti, kojima je on preostavio Boga. Pod konca života mnogo je trpio od reumatizma i groznice. Kad su ga pitali za zbravu, odgovorio je s osobitom blagošću: Bogu hvila, dobri! Umro je svetom smrti 9. XI. 1508. u samostanu sv. Kristofora mira na sotoku grobova kod Mletaka. Njegovo je tijelo u mirnomrtva ljevu sa pozlatom preneseno isprva u Mletke, a zatim g. 1810 iz Mletaka u Mlo kod Kotora, gdje ga narod u župnoj crkvi pobožno štupa. Papa Lav XIII. odobrio je 11. potvrdila 6. VI. 1898. ovo-pradavno štovanje blaženoga Gradje Kotorskoga. Njegov se blažen slavi 23. prosinca svake godine. Reč ga njegov čast kao zaštitnika braće Halika, a jer je ovaj blaženik imao duboku ljubav i pobožnost prema presvetom Sakramentu: slavi se i kao euharistijski svetac.

Vrijeme umištova slobie i nepravde; kad se branimo i opravdavame, samo gubimo, a nikad ne dobivamo. Treba ih prepostiti vremenaj; one će ih riješiti nama u korist, opravdat će nas i nadoknaditi svu pretrpljenu štetu. Pascal

Staru ljubav i toplinu vratiti životu. Mrtvo je pospravno krati; toplina ogrijeva, a u ratu rano umrijeti se toplo od svojih gostoprimki i hrane dalje; jer je sadh sve bito već mi domaćer.

Halika je isprati pred kolibu, da mu pokaže put. Starac poloh država: desnicu na plave kos strobeta i prolaspoh tih:

»Dobro moje dijete, Bog te blagoslovi! Čuvao! A ja ti velim: što jutros, na sveti dan Baničnjaka, prvo uzadiš, to ćeš sve do večeri raditi!«

I stano ode i izgubi se u mećaviti Halika nije upće razumjeti riječi starca, ali je bila toliko milostiva: što je savru ponuđilo, to je, ne nćelje na svoju bludu, stala razumjeti. Malgo bi još dođe, možda danas nekome uliti i slavu Porodenja Malogi Isusa.

Čas kamje sretna misao sjeva u glavu:

»Malgi, malgi! Malo djetelje u što mi leđ u svojoj kolibi: sam samcat na kolm Janko drovječa. Znaš, da mu je roga ranenja u rannu činu da je prvotje: Hoće li mi dovesti da su pohodim i da mu za Božić odnesem ovaj naš komad platna iz Baničnjaka?«

»Hoće li te jedini komadić platna u...

Bethlehem

u kršćanskoj povijesti

Samo rođenje Spasiteljevo, prema evanđeoskom tekstu sv. Luke, dogodilo se u jednom zakloništu za stoku, gdje je Bl. Dj. Marija nakon poroda povila Djeteta u pelene i spoložila Ga u jasle. Kako u neposrednoj okolici Betlehema ima mnogo kamenitih spilja, koje su služile zimi kao zaklonište za stoku, ili drugim riječima kao staje, to je i sveta Obitelj ne našavši konaka u gostionicu radi mnogog broja stranaka, koji su ovamo došli radi popisa, potražila sebi prenoćište u jednoj od ovih spilja.

U kršćanskoj je predaji od početka bilo to mjesto dobro poznato i poštivalo se kao sveta uspomena. To nam potvrđuju svjedočanstva najstarijih kršćanskih pisaca. Tako sv. Justin, filozof i mučenik († oko 160) u svom spisu »Razgovor s Trifonom« spominje, da je Bl. Dj. Marija rodila Krista u nekoj spilji tik kraj Betlehema. Isto potvrđuje i apokrifno »Jakovljevo evanđelje«. Dalje Origen († oko 248) spominje u svojoj raspravi »Protiv Celsa«, da se u Betlehemu pokazuje spilja, u kojoj se Isus rodio, i jaslice, gdje je bio povijen u pelene. Isto svjedoči Eusebije iz Cesarije († 340), sv. Ciril Jerusalemski († 347), sv. Jeronim († 420), a kasnije i druga brojna svjedočanstva.

Budući da su se protiv kršćana doskora podigli progoni rimskih careva, to je rimski car Hadrijan (117—138) iznad spilje Kristova rođenja u Betlehemu dao podići žrtvenik boga Adonisa, da se tako razvratnim činima poganskog bogostovlja izbriše kršćanska uspomena na svetost ovog mjesta. Ali upravo tim bezbožnim činom postiglo se baš protivno, nego li je namjeravao car Hadrijan, jer je upravo time za kršćane bilo nesumnjivo obilježeno, gdje je sveto mjesto Kristova naroda.

Kad je kršćanstvo za cara Konstantina Velikoga zadobilo slobodu vjeroispovijedanja, pobožna majka toga cara, sv. Jelena, kako svjedoči biskup sv. Pavao iz Nole, dala je ukloniti sve krivoboške tragove sa svetog mjesta Spasiteljeva rođenja, te je, kao što i na drugim svetim mjestima, tako i u Betlehemu nad mjestom Spasiteljeva rođenja dala podići baziliku (kršćansku crkvu).

Bethlehem je međutim doskora postao znamenitim središtem monaškoga života. G. 384. nastanio se ovdje u jednoj spilji kralj spilje Spasiteljeva rođenja sv. Jeronim, i ondje proročavio u pokorničkom životu 36 godina sve do svoje smrti (g. 420). U Betlehemu su odabrali svoje boravište također pobožne rimske gospođe, sv. Paula i njezina kćerka Eustohium, zatim Fabiola i mnoge druge, osnovavši tamo poseban samostan za ženske, kome je sv. Jeronim davao savjete za pobožan život.

U životu sv. Teodozija Cenobiarhe († 451) spominje se, da je u njegovo vrijeme veoma pobožna gospođa, po imenu Ikelija, dala računsko urediti baziliku Bl. Dj. Marije nad spiljom Isusova rođenja u Betlehemu. Za vrijeme pobune Samarjana (521—528) ova je bazilika bila veoma oštećena, ali je doskora za cara Justinijana (531) bila opet obnovljena. Pročelje bazilike bilo je urešeno slikom od mozaika, koja predočuje klanjanje pobožnih Mudraca. Kad su g. 614 Perzijci skućili pod svoju vlast Palestinu, nisu se usudili dirnuti u ovo sklonište.

G. 637. ušao je u spilju Spasiteljeva rođenja i sam muslimanski kalif Omar, da se tamo pomoli. Poznato je naime, da i muslimani pored Muhameda poštuju i Isusa (Isa) kao proroka. Kako je ovo svetište bilo u posjedu kršćana, a htjeli su da ga pohadaju i muslimani, odredio je taj kalif u svrhu, da ne dolazi do svade, da ne smije u to svetište ulaziti više nego po tri inovjerca najednom.

Za vrijeme križarskih vojna bilo je također ovo svetište, kao i druga u Palestini, u kršćanskim rukama. Što više, g. 1101 bio je u betlehemske bazilici okrunjen za jerusalmskoga kralja Balduin I., a g. 1122. Balduin II. G. 1110. odobrio je papa Paskal II, da Betlehem postane sjedištem latinske biskupije. Za vrijeme nasilja Karesmijaca (oko 1244), koji su nadvaladali križare, bila su kršćanska svetišta u Palestini veoma oštećena. Jedino je uspjelo franjevci, da se održe u betlehemskom svetištu. Premda su i oni proživljavali neprilike od strane muslimana i nesjednjinih istočnjaka, ipak je sve do g. 1757. ovo svetište bilo u njihovim rukama. Ali te godine ishodili su sebi također grčko-istočnjački od sultana Osmana III. pravo, da budu u pretežnom dijelu suvlasnici ovog svetišta, dok su vjernicima katoličkog obreda priznata tek neka prava na ovo svetište.

Današnje je stanje takovo, da je pravo vršenja pobožnosti u spilji Kristova naroda za pojedine vjeroispovijesti ograničeno na točno određene sate. G. 1717. dali su franjevci označiti to mjesto zlatnom zvijezdom s natpisom: »Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est.« Ovdje je od Djevice Marije rođen Isus Krist. To mjesto hodočasnici pobožno cijenjivaju. U istoj spilji dozvoljeno je kateklicima, u vrijeme za njih određeno, vršiti službu na oltaru, koji stoji na mjestu Kristovih jaslca. Posljednji puta prisustvo-

(Nastavak na str. 7.)

ROĐENJE SPASITELJA SVIJETA

Cezar August htjede doznati, nad koliko je milijuna raširio svoja krila Rimski Orao. Zato izdade zapovijed o popisu.

Svima nije bilo pravo. No carska se ne poriče. I ljudi sjedi počeo svaki u svoj grad.

Slika: Tvrdna kaldrma. Josp, tesar iz Nazareta, vodi na užetu stvu Životinju, na kojoj sjedi pokrivena koprenom Marija.

Tjelesnim okom ne zapazah ništa više. No ne čes moći shvatiti držanja ovih dvaju bića, ako ne pomisliš, da je njih dvoje na ovime putovanju samo pratnja Nekome...

Zajedno sa sumrakom ušli su u grad, nezapažen! među stotinama putnika, od kojih nitko ni nashutiti nije mogao, da se ovaj šutljiv par žuri da još ove noći tok ljudske povijesti okrene drugim smjerom...

Oni su stupali naoko mirni ulicama Davidova grada, dok je u isto vrijeme Davidova grad krutje njihovim žilama tihano romanilo o čudu, po kojem će Pobjednik Golijata postati noćas slavni: od vlastite slave...

I, dok je nebo gledalo bezbrojem srebrnih očica, kraljevski potomci ogrnuti odjećom jednostavnih ljudi molili su poniznim glasom za konak na pragovima betlehemskih svratišta. I na posljednjemu ih odbiše...

Sluge su zalupili vratima pred svojim Kraljem, kojega nisu prepoznali, jer je On — da ih ne prestraši, kao obično, svojim sjajem i da im bude bliži — odložio kraljevsku krunu i bez pratnje pošao sam do njihovih kuća...

No kraljevski mir nije siao s dostojanstvenog lea kraljevskih potokama. Oni su znali, da se neka palača ne zove kraljevskom zato, što je od zlata, nego zato, što u njoj stanuje kralj. I

mimo su pošli do staje, da je učine kraljevskim dvorom...

Toga je časa Nazaretska Djevica zapalila svoje bice ljubavlju, u kojoj i anđeli mogu samo sanjati, hoteti da njom ogrije svoga Stvoritelja, dok Ga je nosila ulicama grada, u kojima su živjeli ljudi bez srca...

Josp je potegao uže i — kao što ministrant nosi svjecu pred svećenikom s Presvetim — ponio je on svoje također ljubavlju upaljeno srce pred Djevicom, koja je pod svojim srcem nosila Boga...

Božji je boravak na zemlji bio u svetohraništu, a prvo svetohranište bila je Marija.

A to prvo svetohranište nije bilo od zlata... Zar nam time utjelovljena Riječ ne govori jasno, da će se jednoga dana dati zatvoriti u zlato samo zato, da se nakon toga moćne nastaniti opet u životom svetohraništu — srcu čovjeka, s kojim je jedino spremna zamijeniti raj?

Nastupila je punina vremena.

Vjekovi prije ovoga časa prohujali su kao jedan vapaj za Niegovim dolaskom. Vjekovi poslije nega siljevuju svoje klanjanje u vječni Hosana — Njemu!

Između ta dva gromovita bruja evo On, skoji dolazi, leži kao janje u jaslama...

I dok se na ovo Sveto Mjesto sa sjajem neba spuštaju anđeoski zvuci »Slave i mira zar je moguće da klečeći pred tim slamatim Pr'jestoljem bez suza promatramo mi ljudi svoga Boga, skoji je uzeo naše oči, da nas njima milo pogleda, naše ruke, da nas njima blago pomiluje, naše srce, da nas njime ljubi?!

Velika noć

Marija i Josp su ušli u spilju, a nisa ni sami znali, da je započela sveta, velika noć.

Istina, zvijezde su sjale kao i svake druge svježane noći, pa ipak drugačije: veseliše, svećanje, životinje su treperile. Mjesec se začudenim licem nadgledao nad zemlju, valjda stoga, jer je svaki nemir na zemlji zastao. Vjetrovi nisu hujali pustinjom i uzvillavati pješčane dragove, mirne su bile površine voda. Krošnje nisu šumorile, zvijezde nisu urlikale, noćne se grabulice nisu javljale prijetećim zoomom. Sve se činilo kao da je u očekivanju nekoga velikoga, svetoga.

Te se je noći rodio Bog.

Vol i magarac su začudenim očima promatrali mladoš Majku, kako s neiskazanom nježnošću povija u pelene Djetecce, polaže ga u jasle, u koje je Josp prostro čistu slamu.

Tada Marija i Josp kleknu pred Sina, da se poklone svome Bogu i Mesiji svega svijeta, a njime su životinje približavale glave i svojim dahom grijale Nejakona.

U tome su času zasjali betlehemske pašnjaci.

Stari pastir, bdiujući nad spavajućim mladom braćom i smrenim ov-

cama pogleda prena Betleheme. Kako je sjajnost obasjala grad? Zar će planuti nebo?

Htio je probuditi mlade, no u tome času morao je podići ruku, da zasjeni oči, jer je u čudnom sjaju pred njim stajao anđeo. Ustaknuo je pred njim, no anđeo stade govoriti glasom nježnim kao harfa:

»Ne boj se, pastiru. Veliku sam radost javljam: noćas se rodio Spasitelj.«

Stječom pastiru sjevne niasao kao munja glavom: »I ti Betleheme nijesi najmanji među gradovima, jer će iz tebe niknuti Spasitelj.«

Tako je slušao pričati, dok je još djecarac bio. Tako je često pričao svojim mladima. I — eto, — dočekao je veliku noć.

Pastiri su se probudili i okupili oko starca. Širom otvorile oči, popadaš na koljena, jer je mnogo anđela lebdjelo u zraku, prolazilo pored njih, a tiha je glazba pratila njihovu pjesmu:

»Slava Božu na visini, a mir ljudima dobre volje.«

Opet je anđeo navjestitelj progovorio:

»I ovo nek vam je znak. Naći ćete Djeteta, što je povito u pelenice i leži u jaslama.«

Svijetlo s planina

Jednog dana doputovala je u švicarski gradić Leysin lijepa djevojka, da bi izliječila svoja pluća. Bila je bogata, imala je dvadeset godina i bila je zaručena. Strašna bolest, koja ju je iznenada srce tamnim slutnjama. Ipak je, vjerujući u svoju mladost, nastojala svim silama i svom svojom voljom, da ozdravi. Nadala se, da će ozdraviti. Pri toj pomisli sva bi uztreptala, sve bi pred sobom vidjela u cvijetu. Nije to bila samo tlapnja, tako su joj i liječnici kazali; ona je i osjećala i vidjela na sebi znatno olakšanje u svojoj podmučkoj bolesti. Vjerovala je, bila je sigurna, da će ozdraviti.

Ipak jedne nedjelje poslije podne, kad je sjedila na terasi vile, u kojoj se odmarala, malo se zakašlje, te krv navali na usta. Prepadne se. Strče se ukucani, dođe i liječnik i svi se vrlo zamisle.

Ona je shvatila, što je čeka. Nekako je predosjetila, da ne će za nju biti dobro. Vidjela je, kako se njezin san o sreći i ljubavi raspruže, kao magla, koju nosi vjetar, ali iz magle nema sunca. Više dana osjećala je u duši osobitu gorčinu. Nastupile dani, kad je ništa nije moglo utješiti. Gorko joj je bilo u srcu, gorko joj je bilo u ustima.

Jednog svijetlog jutra ležeći na krevetu i promatrajući kroz širom otvoreni prozor planine u suncu, ona zašaptala:

»Moje je sreće nestalo... za uijeku!... Ah, ali... ipak postoji još

jedna sreća, ona je moguća!... To je sreća mojih bližnjih!... I osjeti, kako su je ove misli utješile. Planine su sjale u suncu, a njeno je srce bilo očajnom ispunjeno mirom. Smirilo se, bilo je puno utjehe i usnice počеше moliti, smisao života od tog jutra dobio je svoj novi sadržaj...

Ovakvo utješena usnu, i u snu vidje povorku tužnih i jadnih, kako dolaze k njezinoj kući, kako prolaze ispod njenog prozora i svi traže, da ih pogleda blago, svi su željeli vidjeti sjaj iz njezinih očiju. Svi, kao da joj vjale: »Samo sjaj iz tvojih očiju može utješiti naše srce! Samo nam tvoja riječ može povratiti vjeru u život i vječnost!«

I svima je dijelila dijelak svoje sreće. Dijelici postala je bogatija, postajala je jača, a na sebe nije mislila. Čudila se toj tajnoj moći.

Kad se probudila, osjetila je u tijelu malo više snage, a u duši je bilo toliko svijetla kao nikad prije, čak ni u danima sretnog djetinjstva.

Doista, godinu dana poslije ove vizije, ona je ozdravila. Otptrpiti su je svi bolesnici iz okolice zahvaljujući joj zbog njezina junaštva, njenog kršćanskog shvaćanja patnje, koje donosi samo utjehu, ako smatramo, da je Providnost ona, koja nam daje sa naročitom namjerom radost i tugu.

Ova se djevojka nije udala. Bila je zadovoljna u svom osjećaju predane radosti prema Bogu, pa je stupila u karmelićanski red.

Glazba se čula jače, pjesma je postajala zanosnija, a anđeli se stadoše dizati u visine, odakle su i sišli.

Pastiri su za njima gledali, a kada je pjesma umuknula, sjaja nestalo, i nad njima ostalo samo nebo, orošeno zvijezdama, stadoše se dogovarati. Stari je pastir veselo rekao: »Napokon se obistinilo ono, što je pisano u svetim knjigama: Bog će sam saći, da nas spasi. Od sada više ne ćemo morati moliti: kišite nebesa, i dažđite pravednoga. Hajdemo potražiti Onoga, kojega nam je anđeo najavio.«

Najmlađi, skoro još dječarac, začudeno je pitao:

»Pa gdje je sašao na ovaj svijet Spasitelj, da mora ležati na slami? Zar nisu za Njega pripravljeni najljepši carski dvorci?«

Nitko mu nije odgovorio, svi su željeli čim prije potražiti neseko Djeteta. Da je negdje u bližini Bellehema, to su znali, jer im je tako stari pastir govorio, a on je dobro znao sve, što je bilo pisano u svetim knjigama.

I — kako bi mu prišli? Praznih ruku nisu htjeli, stoga je svaki od njih ponio sobom nešto od onoga, što se našlo: jaja, gustog ovčjeg mlijeka, sira, malo janje, meko, bijelo runo da zagrije Djeteta. Tako opremljeni, uzbuđeni i radosni pođoše u noć.

Mjesec im je rasvijetljavao staze, dok su lutajući i zavirujući u svaku zgradicu tražili novorođenoga kralja. Kako su se začuđili, kad su ga našli u štali. Kao janje ležao je na slami.

»O, dragi Djetiče, o' dobri Spasitelju, zar nije za tebe spremljen svečaniji doček? Zar je doista tvoja Majka ona ženica, koja je prošla večeras na magarcu pored nas? Kako, — kako, da to nismo osjetili,« predbacivali su si pastiri, toliko da su se čelom do'akli zemlje. Tvrđim pretima razvešće torbe i poslaže pored jaslca čedne darove.

Stari je pastir moćno: »Primi uz naše darove i naša srca, Gospodine i Bože naš!«

Mlađi su znatiželjno pogledavali u ozbiljnog Josipa, blaženou Majku i slatko, ručičasto Djeteta, a Isus se smješkao i skupljao usnice, kao što to čine sasvim malena djeca, kada su gladna.

Tada divna Majka poljubi Njegove sitne prstiče, podigne ga iz jaslca i nahrani svojim mlijekom.

Teško je bilo pastirima rastiati se od maloga Isusa, a kada su napokon pošli svojim ovacima, svanjavao je novi dan.

Pričali su svakome, koga su sreli, što su doživjeli u svetoj, velikoj noći...

(Z knjige »MARIJA«)

Claudelovo božićna obraćenje

Jedan od najvećih katoličkih pjesnika današnjice Paul Claudel obratio se na Božić Claudelovo ime previde je slavno, a da bi trebali naglašavati sve što ono znači i što će značiti za katoličku književnost. Nakon izgubljene djetinje vjere, živeti kao pogani i vjerujući samo u Tana i Renana, Claudel se obratio u trenu, neočekivano i neodoljivo uvjerljivošću. Svjedoče nam o tom same Claudelove riječi:

... »Takav bijaše nesretni sin, koji je 25. prosinca 1866 pošao u crkvu Notre Dame u Parizu da pribiva božićnoj službi Božjoj. Ono poče pisati, pa mi se pričini da bih u katoličkim obredima, promatrajući ih bolje diletantski, našao podršku zgodan za gradivo nekih dekadent-skih vježaba. Tako nastrojen, gurajući se i turajući sa svjetinom, s osrednjim užitkom, pribivah velikoj Misi. Zatim, nemajući pametnijega posla, pođoh i na Vekernju Školske djece u bijelim odjećama i pitomci maloga sjemeništa sv. Nikole du Chardonnet koji im pomagahu, baš pjevahu, kao doznahod poslije, Magnificat. Stajah među svjetlom uz drugi stup prema ulazu u kor, desno od sakristije.

I onda se dogodi događaj koji oviada mojim čitavim životom. U trenu se ganu moje srce i ja vjerovah. Vjerovah, pristajući tako snažno, s takvim ushitom čitava svoga bića, s tako jakim uvjerenjem, tako izvrsno i nedvoumno, da, iza toga, sve knjige, sve umovanje, sve zgrade uzburkana života, ne moguše moje vjere uzdrmati, zapravo, ni ganuti Ujedampat ganuljivo osjetih nevost, vječno djetinjstvo Božje, neizrecivu objavu Često pokušah obnoviti časove iza onog izvanrednog trenutka, pa evo ovdje sastavnih dijelova, koji međutim bijahu samo jedan cigli pjesak, samo oružje, kojim se Božji Prosmoao posuđio da takne i napokon otvori srce jednog očajnog djeteta. »Kako su sretni ljudi, koji vjeruju! — A je li to ipak istina? — Istina je! — Bog postoji! On je tu! Jest netko, jest neko biće, osobno kao i ja! — On me ljubi i zove! Briznuše mi suze, zatecah a kad nježno zapjevaše Adeste, još se više uzbudih.

Uzbuđenost mi bijaše vrlo ugodna, no s njom se pomiješa strah i gotovo užas! Buduci da su moji filozofski nazori bili uporni, Bog ih je ostavio prezrno u meni, ja ne spoznah da bi ih bilo koliko trebalo promijeniti; katolička mi se vjera činila rizičnom apsurdnih priča; njezini su mi svećenici i vjernici bili tako odvratni, te mi se počese gaditi i zamrzih na njih Zgrada mojih nazora i spoznaja ostade čista i ja ne vidjeh na njoj nedostatka. Samo slučajno izdoh iz nje. Pokazao se novo i strašno kao sa strahovitom zahtjevnost za mladog čovjeka i umjetnika poput mene, a ja ga ne mogoh složiti ni s čim, što me okruživalo. Ovog potpunog nerada ne mogu drukčije prikazati, osim da sebe poredim, a čovjekom, kojem naglo svukoste kožu. Ostaviše ga u tuđe tijelo usred nepoznata svijeta. Mojim je nazorima i ukusu bilo najmrže ono što je bilo istinito i čemu sam se, htio li ne htio, morao prilagoditi.

Ne poznavah ni jednog svećenika. Nemaš ni ciglog prijatelja katolika. Počeh poglavito proučavati religiju. Čudnovato! U isto se vrijeme probudi duša i pjesnički dar, pobijajući moje predrasude i djetinjasti strah. U taj čas napisah prvo izdanje svojih drama: »Zlatna glavica i »Grad«. Još ne primah sakramenata, a već sudjelovah u životu Crkve, te konačno odahnuh i život prostruži u me na sve šupljine. Od knjiga su mi u ovo doba najviše pomagale Misi! Pascaleove neprocjenljivo djelo za one, koji traže istinu, premda su one kadikad pogubno djelovale, Bossuetove »Élévations sur les Mystères i »Méditations sur les Évangiles; Dantova Pjesan i divni opisi sestre Emmerich. Aristotelova mi je »Metafizika« ostila duša i ustela u carstvo pravog razuma. Stope Kristove bile su za me previske, a prve su mi se dvije knjige učinile užasno tvrde.

No Crkva je bila moja velika otvorena Knjiga, moja škola. Uvijek bila klečečke imajena ova veličanstvena Majka, od koje sve naučih. Sveake sam nedjelje boravio u Notre Dame, a išao sam onamo i češće u tjednu. Onda sam tako slabo poznavao svoj vjeroznanok kao otprilike budizam, a eto se premda mnom razvijalo sveta drama tako uzvišeno, da je premda bila svaku moju pomisao. Ali nije to bio više stromošan jezik po-božnih knjigal Bila je to najdulja i najvećanjija pjesma, i najuzvišeni-ji znakovi, što su ikad bili predani ljudskim bićima. Ne mogoh se za-siti gledajući Misu, a svake se svećenikova kretanja upisala duboko u moj duh i srce. Služba za pokojne, na Božić, prizori za Velikog tjedna, uzvišeni pjev Uskikni, prema kojemu su mi se najzanosnije pjesme Sofoklove i Pindarove činile bljutave, sve me je tu napunilo počta-njem, radošću, priznanjem, kanjanjem i poklonom! Malo pomalo, polako i mučno svitaše u mom srcu misao, da su i umjetnost i poezija božan-ske stvari, a tjelesne naslađe da im nijesu nužno potrebne, nego napro-tiv štetne. Kako sam bio zavidan sretnim kraljicama, koje gledah, gdje se pričešćuju! Što je do mene, jedina se usudih umiješati među me, koji su svakog korizmenog petka sjelivali imovnu krunu.

Međutim prošle su godine, a meni bijaše nesomno. Kradom se mo-lih Bogu, plaćajući, a ipak se ne usudih otvorti usta. Ipak danomice moji prigovori postajahu slabiji, a potreba Boga sve jača. Ali kako sam do-bro poznao onaj trenutak, kako li su njegovi kucaji na moju dušu bili jakli! Kako sam samo smogao arčanosti da se oprem? Treće godine čitah »Posmrtnne spise« Baudelaireova, pa vidjeh, da je pjesnik, kojega sam cijenio više od svih francuskih pjesnika, opet našao vjeru u po-sljednjim godina svog života i da su ga mušile jednake muke i grizla sv-jest kao i mene. Sabrah svoju sračnost i neko poslije podaje udoh u lipovijedaonicu svetog Medard, u kojoj župnoj crkvi Najgorči su mi časovi u životu bili oni, kad sam čekao na svećenika. Nadoh starca, ko-je-ga je čini se, vrlo malo ganula povijest, što se meni činila vrlo za-ba-ga. Teku mukut, a naravno je da prije očišćenim javim svotlo porodič, da sam se obratio: I u to-m, mi danas ne mogu dati krivo. Izdoh iz ispo-vijedaonice ponizen i razlučen, pa se vratih istom druge godine, kad sam bio zaista prinuden, pokoren i stjeran u skriptac. U onoj istoj crkvi sv. Medarda nadoh mlada svećenika, milosrdna i dobra poput brata, vič. Ménarda, koji me izmiri, a kasnije sveta i častna duhovnika vič. Vil-laumea, koji postade mojim vođom i ljubaznim ocem i koji me iz neba, gdje se sada nalazi, neprestano zakrljuje. Drugi se pod pričestih istog onog dana na Božić 25. prosinca 1890 u Notre Dame.

Iz katoličkog svijeta

Uspostava diplomatskih odnosa sa Švicarskom poznato je sv. Stolicom. Diplomatske odnose sa Svetom Stolicom uspostavili su nedavno Egipat, Bolivija, Haiti i Panama.

IZBORI NOVIH POGLAVARA

Generalni kapitul misionara Presv. Srca izabrao je novog poglavara reda u osobi australskoga Patrijotja Mc. Cobe-a. Benediktinski opati iz Montecassina, glasovite opatije, također su dobili svog novog generala u osobi švicarskog benediktinca Bernarda Kahna.

GENERAL OTACA PALOTINA

Generalni kapitul (vijeće) Pobožne Družbe Mislija (otc palotini), koji se sastao u Rimu, izabrao je za generalnog predstojnika a. Turowskog, Poljaka. Družba je osnovana 1835. od Vinke Palotti u Rimu, te ima 2800 članova. U vrijeme rata poginulo je 170 članova ovog misionarskog reda.

Studij socijalnih pitanja. Dne 1. listopada a. g. otvorio je primas Belgije kardinal Van Roey u nadbiskupskoj palači u Malinesu 19. zasjedanje međunarodnog udruženja za studij socijalnog pitanja, koje je god. 1920. osnovao kardinal Mercier. U radu kongresa uzeli su učesća zastupnici 6 država. Francusku delegaciju doveo je Msgr. Bruno de Solages, rektor katoličkog instituta u Toulouseu. Pridavao je i M. Fleury, predsjednik francuskih socijalnih tjedana, te P. Merklen, ravnatelj najstarijeg francuskog katoličkog dnevnika «La Croix». Čehoslovačko zastupao je poznati kršćanski sociolog profesor dr. B. Vašek iz Olomuča.

Jubilej o. Silvestra Bratika. Hoznati česki Dominikanci o. Silvestar M. Bratko slavio je nedavno 25. godišnjicu svećeništva. Život i djelovanje jubilara je za česki narod pravi blagoslov Božji. Mnogo se zadužio svojim spisima o Crkvi, svojim predavanjima i propovjedima, te čuvenom svojom revijom «Na hublinu», kojoj je urednikom već 20 godina. On je svećenik modernog apostolskog tipa. Malo je svećenika u Evropi, koji bi kroz godinu imali toliko predavanja, kao Dr. Bratko. Povoljno je, što on baš tako rado govori intelektualno a gradovima, kao i priprostomuku po selima. Svaki njegov govor je za ono mjesto događaj.

Novi biskup u Litomericama. Sv. Stolica imenovala je novim biskupom u Litomericama Dr. Stjepana Trohuta, zaslužnog ravnatelja salezijanskog dječjeg doma u Pragu (Kobylisice). Novi biskup je razmjerno mlad. Rodio se g. 1905. u selu Frantova Lhota u Moravskoj opć. Potječe iz siromašne seljačke obitelji. Svećenikom je postao g. 1922. On spada među one češke svećenike, koji su trpjeli od tajne njezeračke policije. Prvi put ga je Gestapo uhapsio g. 1940. Iza atentata na Haydricha bio je ponovno zatvoren. Boravio je u više logora, dok nije dospio u zloglasni Dachau.

Jubilarni zbornik Sv. Vojteha je izdala nadbiskupija u Poznanju (Poljska) prigodom 950. godišnjice smrti Sv. Vojteha. Za uvod je napisao posebno pastirsko pismo primas poljski kardinal Hlond.

Nagrada od 30.000.— francuska je raspisala francuske naklada Salvator za najbolje propovjedi. Ova je nagrada raspisana u počast poznatog crkvenog propovjednika dr. Thomaša Totha, mađarskoga biskupa.

Sveto pismo na engleski jezik je nedavno preveo Ronald Knox. To je prvi cjeloviti prevod Novoga Zavjeta na engleski jezik. Prevodilac je s.a. anglikanskog biskupa u Manchester-u. Ranije je bio anglikanski svećenik, ali je 1917. godine prešao na katolicizam. Od 1917. do 1939. godine, kada je počeo prevadati sv. Pismo, bio je duhovnik katoličkih studenata u Oxfordu.

U Luzet-u (Švicarska) je priredena velika misačka izložba. Izložba je posvećena velikim broj ljudi. Izložba je organizirana od strane različitih misijskih društava.

U Čenstobovu je 8. rujna ove godine hodočastilo preko stotinu tisuća vjer-

niko. Čenstobova je poznato poljsko marijansko svetište. Ovom velikom nerednom hodočašću su prisustvovali svi poljski biskupi.

Odgovornost roditelja za vjerski odgoj svoje djece je predmet pastoralnog pisma, koje su švicarski biskupi uputili svojim vjernicima.

Umro grko-katolički patrijarh Ciril IX. Početkom mjeseca rujna o. g. umro je u Aleksandriji (Afrika) grko-katolički patrijarh Ciril IX. u 94 godini života. Patrijarhova je imenovan 1925. godine. Rođen je u Libanonu.

Krunica svaki dan na drugom jeziku molit kardinal Tisserant, koji dobro pozna jedanaest jezika. Posebno dobro vlada jezicima istočne Evrope.

58 miadomnika je ove godine dobila Dublinska nadbiskupija u Irskoj; Nadbiskup-a Dublin ima pet stotina tisuća vjernika.

Umro pisac djela o sv. Pavlu, Dne 8. studenoga o. g. umro je u Münchenu Dr. Josip Holzer, pisac poznatog djela o sv. Pavlu, koje je u kratko vrijeme doživjelo četrnaest izdanja. Djelo je prevedeno i na pet stranih jezika.

Hrvat — Čuvaj Božjega groba, Baziliku Božjega groba u Jeruzalemu vode o. Franjevci. Za novoga glavaru je imenovan o. Marijan Marjanec, rodom Hrvat.

Jens Johannes Joergensen poznati danski pisac i obratnik proslavio je svoj 80-godišnjicu u Astsi-u, gradu svoga obraćenja. Tom prilikom mu je Sv. Otač Papa poslao pčeban blagoslov.

Grad New York ima 414 katoličkih župa, nedavno je osnovana nova župa u predjelu nebodera i to za vjernike, koji rade u uređima. Ova je crkva više posjećena radnim danom, nego u nedjeljom.

Prigodom katekističkog kongresa u Lima (Peru) samo je jednog dana primio zajedničku sv. Prčest 25.000 djece. Na ovom je kongresu prisustvovalo mnogo vjernika iz raznih zemalja Južne Amerike.

Liturgijski kongres u Lyonu, koji je održan koncem mjeseca rujna u ovom francuskom gradu, raspravljao je pitanje: «Obnova svećenika nedjelje». Ovom je kongresu prisustvovalo oko 2000 svećenika i dvadeset biskupa.

Narodna vijeće katoličkih žena u Sjeverno Američkim Državama ima 4000 misijskih organizacija i oko 5 milijuna članica.

Socijalni tjedan u Italiji, dne 22. rujna ove godine otvoren je XXI socijalni tjedan talijanskih katolika u Napulju. Tom prilikom je Sv. Otač Papa uputio posebno pismo direktoru talijanske Katoličke Akcije Veronese-u.

Nacionalni Euharistijski kongres u Buffalo (USA) održan je ove godine uz sudjelovanje preko 42 tisuća vjernika. Ovom je kongresu prisustvovalo pet kardinala.

Katolička sveučilišta u Francuskoj postoje u ovim gradovima: Paris, Lille, Angers, Toulouse i Lyon. Najznačajnije i najaktivnije je sveučilište u Lyonu, koje ima 6 fakulteta, stotinu profesora i 3.000 slušača.

Katolička štampa u Poljskoj je u posljednje vrijeme porasla u odnosu prema drugoj štampi u Poljskoj sa 7% na 9%.

Odlikovani katolički novinari u Belgiji. Sv. Otač Papa je preko svoga Nuncija Msgr. Cento u Belgiji odlikovao nekoliko belgijskih katoličkih novinara, za njihov apostolski rad u katoličkoj štampi.

19 biskupa je biskupije Strasbourg (Francuska) Biskupija Strasbourg se može pohvaliti neobičnim rekordom. Iz te biskupije ima sada živućih 19 biskupa, jedan je sam biskup u Strasbourg-u, a drugi su većinom u misijama, osim biskupa u Metz-u, koji je također iz biskupije Strasbourg.

Proslava Karla IV. u Pragu. U benediktinskoj opatiji u Emausu u Čehoslo-

Iz misija

Osnovano je udruženje misionara svetovnjaka. Poslije tjedan dana pripremih radova u Parizu je osnovano međunarodno udruženje misionara svetovnjaka. Ovo udruženje stavilo je sebi u zadatak, da pokrene i uskladiše scupljanje misionara svetovnjaka i da određuje smjernice, kojima će se ovi morati voditi u svom radu u misijama. Udruženje će osim toga promicati i više zbilženje između studenata iz Evrope i onih iz misija, koji u Evropu dolaze na studije. Na održanim sastancima naglašeno je, da Crkva jednako gleda na sve rase i narode.

Međunarodni akademski misijski kongres se održavao od 25. do 27. srpnja ove godine u Holandiji. Na ovom se kongresu raspravljalo, kako akademski naobrazbeni čovjek može sudjelovati u velikom misijskom djelu.

Katolici u Koreji. Od trideset milijuna stanovnika u Koreji ima 180 tisuća katolika. Ima u tri biskupije. Vjerski je život vrlo živ.

Duhovna vježbe kod Eskima na Aljaski je održao Isusovac-misionar George Endal. Aljaska ima nešto preko 131.100 ka katolika, od ukupno 8000 tisuća stanovnika.

Porast katolika u misijskim zemljama. Od dvije i pol milijarde ljudi, koji ih živi na kugli zemaljskoj, dvije trećine ih ne pripada kršćanstvu. Misijskim krajevima broji Katolička Crkva 28 milijuna katolika naprama 18 milijarda pogana. To je malen broj, no ipak je utješaj jer broj katolika je u posljednje vrijeme porastao za 8 milijuna. Za ovih 28 milijuna vjernika imade Katolička Crkva 566 misijskih pokrajina s 90.000 misionara. Od tog

broja je 22.007 svećenika, 10.791 braće, te 56.775 sestara. Broj katolika svake godine raste za 1 milijun vjernika. Ali i broj pogana raste istodobno za 25 milijuna. Crkva bi stoga morala poslati u misije više tisuća misionara, ne bi li time uzdržala korak s tim priraštajem.

Katoličko školstvo u Kini. Nakon svršetka rata u Kini postoje tri katolička sveučilišta, i to Pu Yen u Pekingu s 3.400 učenika, Aurora u Sangaju s 2.596 i Hautes Etudes u Tientsinu s 1980 učenika. Broj se domaćeg svećeništva množi. Od 130 prelata već 28 ih je urođenika, a od 5.442 svećenika više nego polovica su kineskog podrijetla.

Misije u Japanu. Položaj katoličke Crkve u Japanu popravio se poslije drugog svjetskog rata. Broj je katolika u Japanu za sad još malen, tek oko 100.000 prema 70 milijuna stanovnika. I od tih je prigodom atomskog bombardiranja grada Nagasaki poginulo oko 9.000. No općeniti je položaj povoljniji. U zemlji je proglašena sloboda vjeroispovijedanja, a štovanje cara kao boga je dokinuto. Mjesto ministarskog predsjednika zauzima kršćanin protestant Tetsu Katayama, dok je ministar nastave i školstva dobar katolik Dr. Tanaka Koteru. Carski dvor je, izgleda, svidio kršćanstvu. Carski princevi uče katoličku vjeru, a ministar Tanaka bio je pozvan k caru, da mu izloži katolički nazor na život. I na državnom sveučilištu u Tokiju ustanovljena je katedra za katoličku znanost.

Prema najnovijim vijestima, koje još nisu potvrđene, oko dva milijuna Japanaca, pripadnika šintoizma bilo bi spremno prihvatiti katoličku vjeru.

Dopisi

SV. POTVRDA U KRALJEVICI
Preuzv. g. dr. Viktor Burčić, biskup senjski i mudrski, podijelio je u nedjelju 14 rujna u Kraljevici sakramente sv. Potvrde. Sakrament je primilo preko 500 osoba iz Kraljevice i susjednih župa. Bilo je prisutno i vrlo mnogo ostalih vjernika. Svečanost je uzveličano skladnim pjevanjem domaći-crkveni misijski zbor, koji je izveo «Evo svećenik veliki i Kolobovu» Staroslovensku Misu na čast sv. Andrije Ap., te muški zbor Vilharov «Velitaje».

PROSLAVA ŽUPNIKOVE 50-GODIŠNJICE U MALOM LOŠINJU
Nedavno je proslavila naša župa pedesetogodišnjicu našeg župnika i dedikana gospodina Ilije Oktavijana Haračića. Dne 10 listopada g. pristupilo je veliko mnoštvo župljana k sv. Prčestici moljeti se za svog pastira. U nedjelju dne 12 X., poslije zvonjave

svih lošinjskih crkava, otpratili su mnogi svećenici našega svećara u crkvu, gdje je služio svećanu sv. Misu, nakon što su ga pozdravili jedna dječvoja i jedan mladić. Propovjedao je vlč. g. župnik iz Velog Lošinja. Crkva je bila puna naroda, koji je time pokazao ljubav prema svojem pastiru i zahvalnost za njegov dugogodišnji rad.

PROSLAVA SV. KRIZME U KARAJBI (MOTOVUN) U ISTRI

Dne 23. studenog dijelila je u našoj župi sv. krizma. Uz prisustvo velikog broja naroda, koji je došao i iz obližnjih župa, sv. je krizmu dijelilo preuzvišeni Ordinarij iz Poreča. Naša župa na žalost već dugi niz vremena nema svog župnika, tako da će i ove godine ostati bez Zornice što za nas sve predstavlja veliki gubitak.

vačkoj svećano je proslavljena uspomena na češkog kralja Karla IV koji je u ovu opatiju doveo hrvatske benediktince-glagoljase Sv. Misu služio je praški nadbiskup Beran uz asistenciju redovnika benediktinaca. Od Hrvata je asistencio o. Martin Kirigin. Tom je prigodom otkrivena «Oca domovine» Karla IV. i spomen ploča.

Gigantizam u crkvenoj umjetnosti. Najveći kriz na svijetu podignu je na gori Pie du Jer kraj Lurda. Taj ima visinu od 150 met. u San Francisku u Americi je kip sv. Franje astiškog, zaštitnika grada, visok 60 m. U Costarici postoji kip Srca Isusova visok 40 m. Primjećujemo, da taj gigantizam u crkvenoj umjetnosti imade i svojih kritičara.

J. Maritain otvara konferenciju Unesco Na n. t. l. vnom zasjedanju Unesco, organizacije Ujedinjenih naroda za promicanje kulture, znanosti i odgoja u svijetu poznatom je katoličkom filozofu Jaquesu Maritainu povjerenno, da o. s. i. u ime francuske delegacije podržava govor pred delegatima pedeset država, koji su bili prisutni na ovoj konferenciji. U svom govoru Jacques Maritain je upozorio, da n'je dovoljno samo učiti današnju «krizmu misli», nego da treba ukloniti sve njezine uzroke. On je dostovno rekao: «Nije dostatno

samo svratiti pozornost javnosti na opasnost, koja prijete svijetu radi upotrebe tajnih pogubnih oružja katastrofno kakve on nije doživio, nego je potrebno smjesta raspršiti ovu opasnost prijete, nego li će to biti pr. kazno».

Obnova porušene benediktinske opatije Montecassina. Kako novine javljaju, započelo se s obnovom porušene benediktinske opatije Montecassina, koju ja za vrijeme rata bila do temelja porušena. Do sad je u njoj nedavno odseljena brvica sv. Misu. Tom su prigodom i dva benediktinska monaha pozvala svoje redovničke zavjete.

Kip svetice Cabrini u sv. Petru. Sv. Francesca Savertjo Cabrini, koja je u lipnju 1946 proglašena sveticom, došla je u crkvu sv. Petra u Rimu svoj kip, Na dan Bezgriješnog Začeca o. g. održana je prigodna svečanost.

Proslava sv. Franje. Na proslavi sv. Franje u Rimu, pred spomenikom astiškog sveca govorio je i sljepi književnik Nino Salvaneschi.

IZ UREDNIŠTVA

Silijedeti će broj našega lista izdati o Novoj Godini.